

РЕШЕНИЕ

№ 15549

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2406** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба подадена от А. Т. М., с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. П., срещу Решение № 414/05.02.2026 г., постановено по АНД № 20251110215582 по описа за 2025 г. на СРС, 121-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №25-4332-023407/17.09.2025 г. на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл.175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева/1 533,88 евро и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.104б, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на съдопроизводствените правила и на закона. Поддържа се, че СРС не е отчел допуснатите при издаване на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) процесуални нарушения. Вследствие на непрецизен анализ на събраните по делото доказателства, същият е достигнал до неправилни и необосновани изводи за процесуална законосъобразност на наказателното постановление. По тези съображения, се иска отмяна на обжалваното решение.

В съдебно заседание касаторът А. Т. М. – редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба на 27.03.2026 г. от адвокат П., с която представя адвокатско пълномощно, поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът - началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна

полиция“ – редовно призован, не се представлява. Представени са подробни писмени бележки на 26.03.2026 г. от юрк. К., в които се оспорва подадената жалба, претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

СПП – редовно призована, представлява се от прокурор П.. Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, I-ви касационен състав, след анализ и оценка на събраните във въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение № 414/05.02.2026 г., постановено по АНД № 20251110215582 по описа за 2025 г. на СРС, 121-ви състав, е потвърдено Наказателно постановление №25-4332-023407/17.09.2025 г. на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл.175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.104б, т.2 от Закона за движението по пътищата.

От фактическа страна е установено, че на 23.08.2025 г. А. И. Й. – ст. полицай в 03 РУ-СДВР и С. С. С. – полицай в 03 РУ-СДВР били на работа и се намирали в патрулен автомобил в района на ул. „С.“ [населено място].

Около 03.15 часа вниманието им привлякъл водач на лек автомобил „М. ” с рег. [рег.номер на МПС] . Същият движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]и навлизайки в кръстовището на [улица]с [улица], рязко повишил оборотите на автомобила, превъртайки по този начин задните задвижващи колела, което довело и до поднасяне на задната част на автомобила, неколнократно изменяйки посоката си на движение вляво-дясно, което създавало непосредствена опасност от възникване на ПТП и застрашава живота и здравето на хората.

Свидетелите Й. и С. спрели водача, като установили същия като А. Т. М.. Управляваният от него лек автомобил бил собственост на Р. А. Б., с ЕГН [ЕГН]. Свидетелят А. И. Й. съставил и връчил надлежно на жалбоподателя АУАН № G./23.08.2025 г., подписан „без възражения“ от страна на М.. Въз основа на така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление, като в него вместо действително заеманата от актосъставителя длъжност „ст. полицай в 03 РУ-СДВР“ било отразено, че е „мл.автоконтрольор ОПП-СДВР“.

СРС подробно е анализирал приложените по делото писмени доказателства, както и депозираните в хода на съдебното следствие свидетелски показания на свидетелите А. И. Й. и С. С. С., на които съдът дал вяра като последователни, житейски логични и кореспондиращи както помежду си, така и с писмените доказателства. Изложено е, че свидетелите П. и Ц. са възприели непосредствено извършените маневри, респективно осъществяването на т.нар. „дрифт“ от касатора, като са категорични, че не се касае за обикновено поднасяне на автомобила, а за характерна загуба на сцепление при преднамерени действия на водача. Съдът достигнал до извод, че от страна на касатора не е оборена материалната доказателствена сила на процесния АУАН.

СРС е изложил и мотиви досежно приложението на материалния и процесуалния закон, като не е възприел възраженията на жалбоподателя.Направил е извод, че правилно отговорността на

жалбоподателя е ангажирана по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, в който санкцията е определена в абсолютен размер. СРС подробно е анализирал признаците на състава.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При субсидиарното прилагане на НПК, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът подробно е обсъдил и анализирал всички писмени доказателства, като ги е съпоставил със свидетелските показания.

Въззивният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата. В тази връзка полицейските служители пряко са наблюдавали ситуацията, а именно начинът на управляване на автомобила от жалбоподателя. Освен това за полицейските служители не са констатирани никакви данни за заинтересованост от изхода на делото. Свидетелски показания са обсъдени подробно, като е мотивирано защо и на кои от тях съдът дава вяра. Не се установяват релевираните в касационната жалба пороци при преценката на доказателствата от страна на въззивния съд.

По отношение на възраженията относно компетентността на издателите на АУАН и НП, действително в издаденото наказателно постановление №25-4332-023407/17.09.2025 г., вместо действително заеманата от актосъставителя А. И. Й. длъжност „ст. полицай в 03 РУ-СДВР” е отразено, че е „мл.автоконтрольор ОПП-СДВР”. С оглед представените доказателства, а именно писмо вх.№411263/16.12.2025 г. на началник сектор ОПП-СДВР, в което е посочено, че се касае за грешка при изписване на действителната длъжност на Й., дължаща се на натовареност на отдела, районният съд правилно е приел, че подобна неточност, допусната при изписване на длъжността на Й. в наказателното постановление, не би могла да доведе до засягане правата на оспорващия по какъвто и да било начин. Както правилно е отбелязано от въззивния съд съгласно Заповед № 513з-9828/13.09.2024 г. А. И. Й. е преназначен от длъжност мл.автоконтрольор ОПП-СДВР в ст. полицай в 03 РУ-СДВР, а съгласно Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. новата /а и старата/ длъжност на Й. са оправомощени да издават АУАН по ЗДвП. Актовете са издадени и при спазване на законоустановената форма съответно чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като съдържат ясно и конкретно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени виновно, които съответстват на посочените обстоятелства. Всички елементи от фактическия състав на нарушението са описани в НП, поради което и то отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1 ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според чл. 2, ал. 1 от ЗДвП. отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Лицата, стопанисващи пътища, които не са отворени за обществено ползване, са длъжни да ги обозначат. СРС по категоричен начин е установил, че мястото, където е извършено нарушението е част от уличната мрежа на Столична община и не е затворен за обществено ползване с оглед обстоятелството, че не е обозначаван като такъв със знак или табела.

В настоящия случай, от събраните в хода на производството по делото доказателства, се установява по безспорен начин, че жалбоподателят на посочената в АУАН и НП дата, управлявайки лек автомобил „М. С350” с рег. [рег.номер на МПС] , използва път - отворен за обществено ползване за друга цел, като презавива и форсира автомобила, като така довежда до

загуба на сцеплението на гумите /дрифтира/. Макар и да липсва легално определение на "дрифт", в практиката същото се е наложило като техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол чрез "презавиване", довеждайки до загуба сцеплението на задните гуми. Именно посочената техника на шофиране е предприета от страна на касатора. Нарушението е възприето непосредствено от свидетелите полицейски служители, същото е правилно квалифицирано и безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна.

Определената санкция правилно е приложена от административно-наказващия орган съгласно изричната норма на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП., предвиждащ за нарушението лишаване от право на виновния водач да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба в размер на 3000 лева.

Настоящият състав на съда приема, че като е потвърдил наказателното постановление в цялост, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид своевременно направеното искане за присъждане на разноски от касационната страна и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро (130 лв.), определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 414/05.02.2026 г., постановено по АНД № 20251110215582 по описа за 2025 г. на СРС, 121-ви състав.

ОСЪЖДА А. Т. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 63д ЗАНН, сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и 47 евроцента) евро, равняващи се на 130 (сто и тридесет) лева, юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.